

סרטים

ההעזה שבצניעות

אחת הסיבות להצלחת הקופית של הסרט "ידידות של מיטות ומקלות של מטאטאים" (עבורו קיבלו אלפני דיסני פרס אוסקר על אפקטים מיוחדים) היא עצם העובדה שלא הגבל בשום הגבלה על ידי הצנזורה הפנימית של תעשיית הקולנוע באמריקה.

התופעה יוצאת דופן עד כדי כך לאחד רונה, שנשים דוהרות עם זאטוטיהן לסרט, ובעירה קטנה אחת, הן הסכימו אפילו

אנג'לה לנסבורי אוסקר למיטות ומטאטאים

לשבת במקומות שאין הקולנוע נוהג למי כור, משום שיש נזילה בצניזור מים העובר מעליהם. אבל מה זה כמה טיפות של מים, תמורת חוויה של ביקור משותף בקולנוע עם הילדים?

סחורי הקולנוע, נא להרהר! אולי הגיע הזמן להלביש את הערומות ואז לא יהיה צורך לשפץ את בתי הקולנוע.

תדרין

תל-אביב

*** המקשר (פאר, אנגליה) — אהבתה האבודה של בת אצילים לאיכר פשוט בסרט מקסים ביופיו של ג'וזף לוסטי, שמסקנתו כי אין איש יכול לפרוש מן המסגרת שקבעה לו החברה, מומלץ. *** דקמרון (סטודיו, איטליה) — מבחר ספרותי בוקצ'יו, בעיבוד קולנועי שנון של פיאר פאולו פאזוליני, שומרים על הוצפתם ועל הלעג שיש בהם לכל האינולות האנושית.

*** הקונפירמיסט (תכלת, אר-טליה) — ברטולוצ'י, על פי ספר של מרי ראוויה, מציג את איטליה שבין שתי מלחמות העולם, על הפאשיזם השולט בה, בצורה אמנותית מרתקת. עם טרינטיניאן ודומיניק סאנדה.

*** נערת הטלפון והבלש (אסתר, ארצות הברית) — בלש פרטי מציל נערת טלפון מצ'יפורניו של רוצח מיסתורי, ותוך כדי כך נחשף כל הרקבון השורץ בתחתית החברה הניו-יורקית. אוסקר לג'יין פונדה.

*** הארי המזוהם (אופיר, אר-צות הברית) — שוטר יוצא ללכוד רוצח מטורף כאילו היה אויבו האשי, בסרט אלים וחרף המבויים ביורטואויות על ידי דון סיגל. אמנם מוסר ההשכל (זכויות יתר לישוטרים) אינו כל כך משכנע, אבל כל מה שמסביב לו משכנע מאד.

ירושלים

*** קוראים לי טריניטי (חן, איטליה) — מערבון מצחיק ומלא מעשי קונדס, שמזכיר הופעת קרקס יותר מאשר פרק בהתישבות האמריקאית. את הסיפור קצת קשה למצוא, אבל בדיחות יש בשפע.

חיפה

*** גבעת השמן (ארמון, איטליה, ספרד, ארצות הברית) — 12 הנועזים במערב הפרוע, או כיצד מחסתל קבוצת ברוינים את כל מרידות האינדיאנים, אלים,

רעל מן החלל

החיצון

זרע אנדרומדה (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה יקר זה אם אחד מן הלויינים הרבים הנשלחים לחלל החיצון ישוב פעם לכדור הארץ ובי-אמתחתו נגיף המסוגל למחוק את כל צאצאי אדם וחיה מעל פני האדמה? שאלה זו דירבנה רופא צעיר המסתתר מאחורי השם מייקל קרייסון לכתוב ספר מדע דמיוני, על מערכת הגנה מסובכת שהורכבה ככליכל בארצות-הברית לטיפול באפשרות כזאת, ועל דרך פעולתה כאשר לוויין נופל אמנם בעירה קטנה, וכל אוכלוסייתה נשמדת, חוץ מתינוק קטן ומזקן ספוג אלכוהול.

הספר, הכתוב בכוונה תחילה בלשון יבשה של דו"ח מדעי, מתאר בפרטים מדוקדקים את שלבי המחקר השונים, את המערכות בהם משתמשים במחקר זה, את אמצעי הביטחון הננקטים על מנת לבודד את מיתקן המחקר משאר העולם, ואת התקלות הפשוטות לכאורה, המכניקות או האנושיות, המפריעות למחקר, שאפילו מחשבים מתוחכמים אינם מצליחים לאתר אותם.

אמנם התפאורות, האביזרים הטכניים, וההמחשה הדמיונית של ציוד מודרני מתוחכם, כל אלה עושים רושם רב מאוד. ועוד נכון שקשה לא להיות שותף למתח המתלווה — כי הרי בסופו של דבר נקבע בה גורל האנושות? לעומת זאת, הרבה יותר קשה לעקוב אחרי מה שקורה בה הלכה למעשה, ואשר למהותו האמיתית של זרע אנדרו-

זרע אנדרומדה — חורבן בגלל נגיף מתוחכם

מדה, צריך לפנות לספר כדי להבין למה הכוונה. ארתור היל משכנע בדמות החוקר הראשי בסרט, וכל אלה העוזרים לצידו מדגישים נקודה שבלטה גם במקור הספרותי: אפילו בעידן המחשבים ממשיך האדם להיות הערך היחידי שלא ניתן לתיכנות מושלם, ובכוחו להכריע כל מכונה. ואם התווסף כאן קצת פאתוס, אין זה פלא. הוליבוד, "תיקנה" תמיד את הספרים שהביאה לבד.

רשימות

למחזור

החבר שלי (הוד, תל-אביב, אנגליה) — במקור, זה היה מחזמר קטן, על נערת פנטזיה קטנה המתאהבת בנער שליח, אלא שהנערה אינה סתם נערה אלא בת מיליונרים, והנער אינו סתם נער אלא בנו של לורד, וכן הלאה וכן הלאה. זה נכתב בשנות החמישים, זה צריך היה להיות פארודיה על שנות העשרים, וזה הצליח בזמנו לא רע.

עכשיו בא קן ראסל, הגאון התורן של הקולנוע הבריטי, והחליט שהגיע הזמן להפוך את הפארודיה ל...פארודיה. והחבר שלי" היה לסרט מוסיקלי, שהוא בעצם הצגה בתוך סרט. ההצגה, של להקה קטנה בעיר שדה, אליה נקלע במאי הוליבודי הרוצח להפוך את ההצגה לסרט.

מה שנוגע לקטעי המוסיקה, הם מבויימים ומבוצעים היטב, ויש לא מעט רגעים המזכירים את סרטי של באסבי ברקלי, מלך הסרטים-המוסיקליים של הוליבוד בשנות ה-30 שלושים. יש כאן השראה, שימוש במרחב שמעניק הקול-נוע לכויראוגרפים, הרבה צבע, הרבה תנועה, והרבה קיטש, שהוא בלתי נמנע בהזדמנויות שכאלה.

לעומת זאת, סיפור המחזמר הוא רדוד מאוד, והמסגרת הנושפת, של הווי הלהקה המציגה אותו והבמאי שא לבחור כוכבים, אינה מספקת מזון הרבה יותר עשיר. ואילו המוסיקה — זו סובלת הן מצניעות לדמיון, והן ממערכת רמקולים המעוותות אותה מוזמן לזמן. ואם הכן ניס ראסל שני שירים מתוך "שיר אשיר בגשם" לתוך ה-

טוויגי — מדגימה באבריה את הוליבוד ז"ל

סרט, ושם בפי הבמאי את ההערה, "מוטב שאביים את שיר אשיר בגשם" הרי שכנאה גם דעתו על החומר שהיה בידיו, אינה מן המשובחות.

למרות זאת, חובבי סרטים מוסיקליים ואלה הקרובים לאלבום הזכרונות של שנות השלושים והמיוזיקול שלהם, בוודאי ייהנו. מה עוד שטוויגי, בתפקיד הראשי, היא פשוטה, חביבה ואם אינה זמרת או רקדנית גדולה, היא בכל זאת אינה "מפספסת" הרבה.

האם הזוללת

בניה

בלאדי מאמה (תמר, תל-אביב, ארצות-הברית) — רוג'ר קורמן, מומחה לסרטי אימה ("העורב"), סרטי פשע ("יום ולטיין הקדוש") ובכלל סרטים הדורשים הרבה אלימות, בחר הפעם להנציח את פרשת חייה הבלתי סימפטיים של אחת מגיבורות תקופת הגנאי סטריזם באמריקה, מא בארקה.

על ידי אביה ואחיה, נישאה מאוחר יותר לגבר אשר העניק לה 4 בנים, כשגדלו בנים אלה, השליכה את הבעל חלש האופי קלפיה, ויצאה למרחבים, עם בניה, לתבוע את המגיע לה. "רק עשירים הם חופשיים", טענה, והחליטה להיות עשירה, כשכל הדרכים, ובעיקר חטיפה, שוד רוצח, כשרות להשגת המטרה.

קורמן, שלא כמקובל בסרטים מסוג זה, אינו מנסה לתרץ את התנהגותה או להצדיק את מניעה של קייט בארקה. להיפך, הוא מתייחס אליה ואל בניה בבזו ובזלזול. אין צורך להיות פסיכיאטר כדי לגלות את עקבות בעיותיו של אדיפוס במשפחה עקובה מדם זו, וקורמן אינו מגלה אף טיפה של רחמים כלפי הבנים, שאחד מהם הוא מטורף אלים, השני מזריק לעצמו סמים, השלישי הוא הומוסקסואלי והרביעי סתם גרוז.

שלי וינטרס — מאמא של הגנגסטרים

מצד שני, אין לקורמן שום סימפטיה מיוחדת אל נציגי החוק, שפעולתם בסרט נלעגת, חסרת-יעילות ונושאת בסוף פרשליזבר פרי, רק בעזרת מלשינים. בקיצור, קורמן סולד מכל מי שעובר דרך סרטו, עד שכימעט וניתן לשאול, מדוע בכלל החליט לעשות סרט על נושא המתועב כל כך בעיניו.